

[Arne Melchior]

Jeg sammenligner i og for sig med formuenden menneskers formue. Hvis man efterlader sig formuegenstande eller rede penge, værdier, så vil arvingerne i en lang årrække, hvis de da ikke afhænder disse formuegenstande eller formøbler beløbene, kunne leve af renterne af det, arveladeren har efterladt dem. Kunstværket er nu engang kunstnerens formue, og derfor føler jeg det rimeligt, ret og skel, at arvingerne i en tid kan lukrere deraf.

Jeg skal i øvrigt tilsige ministerens forslag meget velvillig behandling. Vi synes, det er fornuftigt. Det har sikkert endda været nødvendigt for ham, selv om hele revisionen af ophavsretslovgivningen ikke er klar endnu, at gribe ind på nuværende tidspunkt, bl.a. på grund af den tekniske udvikling, som gør det naturligt, at der ses på tingene.

Jeg skal ikke nægte, at jeg som andre har tvivl om og vanskeligheder med definitionen af, hvornår ophavsret opstår. Jeg vil godt udkaste en tanke. Jeg tør ikke hævde, at den er helt original, men jeg vil så sige det på en meget enkel måde. Åndsprodukter, der er udført som led i et ansættelsesforhold, hvor ansættelsesforholdet er en forudsætning for, at man har kunnet arbejde med disse ting, har haft nødvendig viden, materialer, tid, som er blevet én betalt, må på det tekniske område, også på det kunstneriske område – når det ikke er reguleret af aftaler, så er det en anden historie – rent lovgivningsmæssigt tilhøre den arbejdsgiver, som har gjort fremkomsten af disse værdier mulig. Alle åndsprodukter, kunst osv., som fremkommer ved den pågældende persons helt egen indsats, må til gengæld være fuldt omfattet af den ophavsret, vi har i lovgivningen.

Jeg skal i denne forbindelse undlade at falde for fristelsen til at tale om de forhold, der gør sig gældende for journalisters og andre pressefolks ophavsret. Det skal jeg tillade mig at komme tilbage til under det næste punkt på dagsordenen, hvor vi har et forslag fra Fremskridtspartiet til behandling.

Med disse ord skal jeg afvise de to forslag fra Det Radikale Venstre, men selvfølgelig skal ideerne i disse indgå i den grundige behandling, vi bliver nødt til at have i udvalget. Kan CD medvirke til, at det nås i indeværende samling, gør vi det gerne, fordi der er visse tekniske nødvendigheder, men det er i så fald ministerens model, vi vil arbejde ud fra.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Blot for at forebygge en mulig misforståelse vil jeg da gerne sige til hr. Arne Melchior, at det ikke er indtrykket, at de hjælpe- eller de støtte-muligheder, unge danske kunstnere har, hverken via kunstfond eller andet, er nær tilstrækkelige. Mon ikke hr. Arne Melchior er enig i det synspunkt?

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Arne Melchior for at få klarhed over, hvad hr. Arne Melchior egentlig mente med et ansættelsesforhold, og at ejendomsretten, ophavsretten så overgik til arbejdsgiveren: Hvis et forlag hos nogle forfattere bestiller noveller til en novellesamling og denne bliver udgivet, hvem har så ophavsretten til novellerne? Hvem er det, der skal have penge fra radiokassen? Hvem ejer novellerne, selv om de er blevet offentliggjort som led i et aftalemæssigt og egentligt ansættelsesforhold?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er i stand til at besvare de to spørgsmål kort.

Jeg er enig med hr. Qvist Jørgensen i, at det kan diskuteres, om de midler, der er til rådighed til støtte for vordende kunstnere og kunstnere under udvikling, er tilstrækkelige. Jeg siger ikke, at de er tilstrækkelige. CD har aldrig været med til at foreslå forringelser. Under den nuværende regering er Statens Kunstfonds midler blevet forøget, og det har vi altid støttet. Dermed er ikke sagt, at så er det tilstrækkeligt, så er det nok.

Det, jeg vendte mig imod, var, at man vil beskatte kunstner Hansens merværdi og give det, der på grund af hans arbejde fremkommer, til kunstner Jensen eller Sørensen. Det var den model, jeg ikke følte mig rigtig overbevist om.

Til fru Ingerlise Koefoed kan jeg sige, at hvis man bestiller et arbejde, opstår der ikke et ansættelsesforhold. I de forhold, det være sig til Danmarks Radio eller andre radiofonier, som fru Ingerlise Koefoed nævnte, eller et forlag eller anden opdragsgiver, vil der næsten altid foreligge en aftale, og jeg sagde udtrykkelig, at dér, hvor der er et aftaleforhold, skal lovgivningen ikke bryde ind.